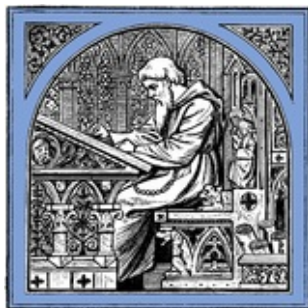

**Довідка МВС УРСР від
1953.07 «Про
антирадянську діяльність
української монархічної
організації «Союз
гетьманців державників»
(СГД)»**

1953

Exported from Wikisource on 07/23/17

МІНІСТЕРСТВО ВНУТРІШНІХ СПРАВ УРСР

ЦІЛКОМ ТАЄМНО

Довідка

про антирадянську діяльність української монархічної організації “Союз гетьманців державників” /С Г Д/.

З наявних в МВС УРСР матеріалів відомо, що представниками української еміграції в 1920 році за кордоном було створено націоналістична організація т.зв. "УСХД" / [Український Союз хліборобів-державників](#) /, ініціатором створення якої був [ЛИПИНСЬКИЙ Вячеслав](#) / інших даних немає /, який виклав мети і завдання цієї антирадянської організації в книзі під назвою "[Листи до братів хліборобів](#)".

Після смерті ЛИПИНСЬКОГО, гетьман СКОРОПАДСЬКИЙ на базі "УСХД" в 1936 році створив т.зв. "СГД" / "Союз гетьманців-державників / с завданням — концентрації сил української еміграції для продовження боротьби проти Радянського Союзу, за відторгнення від нього України і

створення "самостійної соборної української держави" на чолі з монархом-гетьманом СКОРОПАДСЬКИМ.

У 1939 році з різних антирадянських монархічних організацій в міс. Берліні СКОРОПАДСЬКИМ була створена єдина гетьманська організація т.зв. "УГ" / "Українська громада" / керівний склад якої в основному складався з членів "СГД". "Українська Громада" мала свій друкований орган газету "[Українська дійсність](#)", через яку велася антирадянська ідеологічна обробка української еміграції.

В м. Берліні дислокувалося центральне Управління "Української громади", керівниками якої були генерал ВОВК, РУСОВ Юрій, [ГОМЗІН](#) і САПЕГА.

Після нападу фашистської Німеччини на Радянський Союз "Гетьманський центр" і його філії провели збори у всіх гетьманських організаціях, на яких було прийнято рішення про надання всілякої допомоги німцям у війні проти Радянського Союзу.

Весь період війни гетьманські організації активно співпрацювали з німецько-фашистськими загарбниками, проводили антирадянську націоналістичну роботу серед військовополонених Радянської Армії, вербуючи їх у формовані німцями дивізії "ОС", одночасно направляли в німецьку армію своїх членів організації, готували на спеціальних курсах адміністраторів, поліцейських і перекладачів для роботи в органах місцевого самоврядування на окупованій території Радянської України.

Особливо активну антирадянську діяльність на Україні гетьманці розгорнули під час Великої Вітчизняної війни. Використовуючи співпрацю з німецькою окупаційною владою, ватажки “СГД” зуміли створити в ряді областей своїх гетьманських організації та групи для антирадянської роботи, в які була втягнута націоналістично налаштована інтелігенція, а також особи служили в період громадянської війни в установах контрреволюційних урядів СКОРОПАДСЬКОГО і ПЕТЛЮРИ.

У 1942 році по завдання керівників Берлінського центру “СГД” під видом відкриття філії фірми “ЕМА” на території України прибув активний гетьманець МІРОШНИЧЕНКО /заарештований/, який в Києві і Полтаві організував філії “Української громади” /УГ/.

У м. Києві не були завербовані в гетьманську організацію інженер СКОЛІБОГ, професор Гривко / розшукується / ТА інші, а в м.Полтаві - МІРОШНИЧЕНКО Олександр, який працював на той час начальником Полтавської земельної управи.

Такі ж філії “УГ” гетьманцями були створені в Рівному, Луцьку, Харкові, Коростені, Богодухові, [Людвиполі](#) та інших містах України.

За наявними даними після смерті Павла СКОРОПАДСЬКОГО в 1945 році “СГД” очолив [Борис ГОМЗІН](#). З числа ватажків ”СГД” відомі Володимир КОРОСТОВЕЦЬ в Англії, Борис ГОМЗІН в Німеччині,

ШАПОВАЛ Олександр, СИМОНОВИЧ Мирослав, ГЕТМАН Михайло, ІЛЬШИН і Володимир БОСИЙ — в США і Канаді, де вони керують окремими організаціями і групами "СГД".

Син гетьмана Павла СКОРОПАДСЬКОГО — Данило СКОРОПАДСЬКИЙ постійно проживає в Англії.

Більшість членів "СГБ" в даний час ховаються в західній Німеччині, де вони сформували окрему групу "СГД". Цією групою "СГД" в Мюнхені видається журнал "На чужині".

ЗАМ. НАЧАЛЬНИКА 4 УПРАВЛІННЯ МВС УРСР
Підполковник

ШОРУБАЛКА

"" липня 1953 року.

Ця робота перебуває у [суспільному надбанні](#) згідно зі [статтею 10 Закону України від 23 грудня 1993 року № 3792-ХІІ «Про авторське право і суміжні права»](#) де зазначається, що:

- Офіційні документи політичного, законодавчого, адміністративного характеру (закони, укази, постанови, судові рішення, державні стандарти і т. д.)

та їх офіційні переклади, державні
символи та знаки не є об'єктами
авторських прав.

About this digital edition

This e-book comes from the online library [Wikisource](#)^[1]. This multilingual digital library, built by volunteers, is committed to developing a free accessible collection of publications of every kind: novels, poems, magazines, letters...

We distribute our books for free, starting from works not copyrighted or published under a free license. You are free to use our e-books for any purpose (including commercial exploitation), under the terms of the [Creative Commons Attribution-ShareAlike 3.0 Unported](#)^[2] license or, at your choice, those of the [GNU FDL](#)^[3].

Wikisource is constantly looking for new members. During the realization of this book, it's possible that we made some errors. You can report them at [this page](#)^[4].

The following users contributed to this book:

- Arxivist
- Madvin
- Ahonc

1. [↑](http://wikisource.org) <http://wikisource.org>
2. [↑](http://www.creativecommons.org/licenses/by-sa/3.0) <http://www.creativecommons.org/licenses/by-sa/3.0>

3. [↑](http://www.gnu.org/copyleft/fdl.html) <http://www.gnu.org/copyleft/fdl.html>
4. [↑](http://wikisource.org/wiki/Wikisource:Scriptorium) <http://wikisource.org/wiki/Wikisource:Scriptorium>